2026/1347

19.6.2026 г.

РЕШЕНИЕ (ЕС) 2026/1347 НА СЪВЕТА

от 4 юни 2026 година

за сключване, от името на Европейския съюз, на Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу киберпрестъпността — засилване на международното сътрудничество в областта на борбата с определени престъпления, извършени чрез информационни и комуникационни технологии, и на обмена на доказателства в електронна форма за тежки престъпления

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 82, параграфи 1 и 2, член 83, параграф 1 и член 87, параграф 2 във връзка с член 218, параграф 6 от него,

като взе предвид предложението на Европейската комисия,

като взе предвид одобрението на Европейския парламент ([1]),

като има предвид, че:

(1) На 25 октомври 2025 г. в Ханой, Виетнам, Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу киберпрестъпността — засилване на международното сътрудничество в областта на борбата с определени престъпления, извършени чрез информационни и комуникационни технологии, и на обмена на доказателства в електронна форма за тежки престъпления (наричана по-нататък „конвенцията“) беше подписана от името на Съюза в съответствие с Решение (ЕС) 2025/2307 на Съвета ([2]), при условие за сключването на конвенцията на по-късна дата.

(2) Конвенцията е в съответствие с целите на Съюза в областта на сигурността, посочени в член 67, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), а именно осигуряване на високо равнище на сигурност чрез мерки за предотвратяване на престъпността и за борба с нея, чрез мерки за координиране и сътрудничество между полицейските и съдебните органи и други компетентни органи и чрез сближаването на наказателните законодателства.

(3) Конвенцията се прилага за конкретни наказателни разследвания или производства, свързани с престъпления, предвидени в съответствие с конвенцията, както и за обмена на доказателства в електронна форма относно тежки престъпления (престъпления, наказуеми с лишаване от свобода за максимален срок не по-малко от четири години или с по-тежко наказание), и допуска обмена на данни само за такива цели.

(4) С конвенцията се хармонизира ограничен кръг от ясно определени престъпления, като същевременно се осигурява необходимата гъвкавост на държавите — страни по конвенцията, за да се избегне криминализиране на законосъобразно поведение.

(5) Конвенцията установява само минимални правила относно отговорността на юридическите лица за участие в престъпленията, предвидени в съответствие с нея. С нея не се изисква държавите — страни по конвенцията, да приемат мерки, които биха били необходими за въвеждането на отговорност на юридически лица по начин, който би бил несъвместим с правните им принципи.

([1]) Одобрение от 20 май 2026 г. (все още непубликувано в Официален вестник).

([2]) Решение (ЕС) 2025/2307 на Съвета от 13 октомври 2025 г. за подписване, от името на Европейския съюз, на Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу киберпрестъпността – засилване на международното сътрудничество в областта на борбата с определени престъпления, извършени чрез информационни и комуникационни технологии, и на обмена на доказателства в електронна форма за тежки престъпления (ОВ L, 2025/2307, 11.11.2025 г., ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2025/2307/oj).

(6) Конвенцията е в съответствие и с целите на Съюза за защита на личните данни, неприкосновеността на личния живот и основните права в съответствие с член 16 ДФЕС и Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

(7) Конвенцията предвижда строги условия и гаранции за правата на човека, като тези условия и гаранции са част от предмета и целта на конвенцията и са неразривно свързани с предвидените в нея правомощия и процедури. Поради това не са допустими резерви във връзка с тези условия и гаранции. Конвенцията изключва всяко тълкуване, което би довело до потискане на правата на човека или основните свободи, по-специално свободата на изразяване, на съвестта, на мнението, на религията или убежденията, на мирните събрания и на сдружаването. С тези гаранции също така се осигурява възможност да бъде отказано международно сътрудничество, ако това международно сътрудничество противоречи на националното право на държавите — страни по конвенцията, или ако отказът е необходим, за да се избегне каквато и да е форма на дискриминация.

(8) По отношение на правомощията и процедурите както на национално, така и на международно равнище, конвенцията предвижда хоризонтални условия и гаранции, които осигуряват защитата на правата на човека, в съответствие със задълженията на държавите — страни по конвенцията, съгласно международното право в областта на правата на човека. Държавите — страни по конвенцията, трябва също така да включат принципа на пропорционалност във вътрешното си право. Тези условия и гаранции следва да включват, наред с другото, съдебен или друг независим контрол, правото на ефективни правни средства за защита, основания, обосноваващи прилагането, и ограничаването на обхвата и продължителността на такива правомощия и процедури.

(9) Конвенцията включва специална разпоредба относно защитата на личните данни, която гарантира прилагането на важни принципи за защита на данните, включително ограничаване в рамките на целта, свеждане на данните до минимум, пропорционалност и необходимост, в съответствие с Хартата, преди лични данни да могат да бъдат предоставени на друга държава — страна по конвенцията.

(10) С участието си в преговорите от името на Съюза Комисията гарантира съвместимостта на конвенцията със съответните правила на Съюза.

(11) Редица резерви са от практическо значение за осигуряването на съвместимостта на конвенцията с правото и политиките на Съюза, за нейното еднакво прилагане от държавите членки във взаимоотношенията им с трети държави — страни по конвенцията, и за ефективното ѝ прилагане.

(12) Резервите не засягат други резерви, които държавите членки желаят да направят самостоятелно, когато това е допустимо.

(13) Като се има предвид, че конвенцията предвижда процедури, които подобряват трансграничния достъп до доказателствата в електронна форма и високо равнище на гаранции, присъединяването като страна по конвенцията ще насърчи съгласуваността на усилията на Съюза в борбата с киберпрестъпността и други форми на престъпност на световно равнище. То ще улесни сътрудничеството между държавите — членки на Съюза, които са страни по конвенцията, и третите държави — страни по нея, като същевременно ще гарантира високо равнище на защита на физическите лица.

(14) Бързото сключване на конвенцията от страна на Съюза ще гарантира освен това, че Съюзът има възможност да изрази реално позицията си на ранен етап от въвеждането на тази нова глобална рамка за борба с киберпрестъпността.

(15) Съгласно член 64, параграф 3 от конвенцията тя подлежи на ратификация, приемане или утвърждаване от държави и регионални организации за икономическа интеграция, като например Съюза.

(16) Съюзът следва да стане страна по конвенцията заедно със своите държави членки, тъй като Съюзът и неговите държави членки имат компетентност в областите, обхванати от конвенцията. Сключването на конвенцията от страна на Съюза не засяга компетентността на държавите членки по отношение на ратификацията, приемането или утвърждаването на конвенцията в съответствие с техните вътрешни процедури. Конвенцията следва да бъде сключена от името на Съюза по отношение на въпросите, попадащи в компетентността на Съюза, доколкото конвенцията може да засегне общи правила или да промени техния обхват. Държавите членки запазват своята компетентност в областта на споделената компетентност, доколкото конвенцията не засяга общи правила и не променя техния обхват.

(17) В съответствие с конвенцията в своя документ за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване Съюзът следва да декларира обхвата на своята компетентност по отношение на въпросите, уредени от конвенцията. Съюзът определи обхвата на своята компетентност по въпросите, уредени от конвенцията в Декларация за обхвата на компетентността на Европейския съюз, изготвена в съответствие с член 64, параграфи 3 и 4 от Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу киберпрестъпността - засилване на международното сътрудничество в областта на борбата с определени престъпления, извършени чрез информационни и комуникационни технологии, и на обмена на доказателства в електронна форма за тежки престъпления (наричана по-нататък „Декларацията за обхвата на компетентността“).

(18) В съответствие с член 42, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета ([3]) беше проведена консултация с Европейския надзорен орган по защита на данните, който прие становище на 4 септември 2025 г.

(19) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 21 относно позицията на Обединеното кралство и Ирландия по отношение на пространството на свобода, сигурност и правосъдие, приложен към Договора за Европейския съюз (ДЕС) и към ДФЕС, и без да се засяга член 4 от посочения протокол, Ирландия не участва в приемането на настоящото решение и не е обвързана от него, нито от неговото прилагане.

(20) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 22 относно позицията на Дания, приложен към ДЕС и към ДФЕС, Дания не участва в приемането на настоящото решение и не е обвързана от него, нито от неговото прилагане.

(21) Конвенцията, приложените резерви и декларацията за обхвата на компетентността следва да бъдат одобрени,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу киберпрестъпността — засилване на международното сътрудничество в областта на борбата с определени престъпления, извършени чрез информационни и комуникационни технологии, и на обмен на доказателства в електронна форма за тежки престъпления ([4]) (наричана по-нататък „конвенцията“) се одобрява от името на Европейския съюз.

Член 2

Декларацията за обхвата на компетентността, изготвена в съответствие с член 64, параграфи 3 и 4 от конвенцията, се одобрява от името на Европейския съюз.

Член 3

Резервите се одобряват от името на Европейския съюз.

Член 4

Настоящото решение влиза в сила в деня на приемането му ([5]).

Съставено в Люксембург на 4 юни 2026 година.

За Съвета

Председател

C. FITIRIS

([3]) Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 21.11.2018 г., стр. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([4]) ОВ L, 2026/1348, 19.6.2026 г., ELI: http://data.europa.eu/eli/convention/2026/1348/oj.

([5]) Датата на влизане в сила на конвенцията ще бъде публикувана в *Официален вестник на Европейския съюз* от Генералния секретариат на Съвета.

Резерви

1. Съюзът и неговите държави членки действат в съответствие със следните указания, когато става въпрос за резерви във връзка с Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу киберпрестъпността — засилване на международното сътрудничество в областта на борбата с определени престъпления, извършени чрез информационни и комуникационни технологии, и на обмена на доказателства в електронна форма за тежки престъпления (наричана по-нататък „конвенцията“).

2. Конвенцията не съдържа специална разпоредба относно резервите. Вместо това тя изрично допуска дадена страна по нея да декларира, че ще се ползва от резерва, предвидена в някои от членовете на конвенцията, а именно член 11, параграф 3, член 23, параграф 3, буква а), член 23, параграф 3, буква б), втора алинея, член 42, параграф 5 и член 63, параграфи 3 и 4. Конвенцията допуска по подразбиране и други резерви, ако тези резерви са в съответствие с член 19, буква „c“ от Виенската конвенция за правото на договорите, съставена във Виена на 23 май 1969 г., и с международното обичайно право и ако не са несъвместими с предмета и целта на конвенцията.

3. Съюзът и неговите държави членки правят резерва на основание член 63, параграф 3, като посочват, че не се считат за обвързани от член 63, параграф 2 по отношение на уреждането на спорове по въпроси, попадащи в компетентността на Съюза, или по отношение на уреждането на спорове между държавите — членки на Съюза, или между Съюза и държава членка.

4. Когато държавите членки разглеждат възможността да направят резерви, те информират Комисията предварително.

5. Условията и гаранциите за правата на човека, признати и предвидени в конвенцията, включително тези в член 6, член 21, параграф 4, член 24, член 36, член 37, параграф 15 и член 40, параграф 22, са част от предмета и целта на конвенцията. Следователно Съюзът и неговите държави членки не правят резерви по тези членове. Съюзът следва да възрази срещу резерви на трети държави — страни по конвенцията, които се считат за несъвместими с предмета и целта на конвенцията, като с това не се засяга възможността държавите членки да направят същото възражение по съгласуван начин.

Декларация за обхвата на компетентността на Европейския съюз, направена в съответствие с член 64, параграфи 3 и 4 от Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу киберпрестъпността — засилване на международното сътрудничество в областта на борбата с определени престъпления, извършени чрез информационни и комуникационни технологии, и на обмена на доказателства в електронна форма за тежки престъпления

1. Европейският съюз (наричан по-нататък „Съюзът“) представя, в съответствие с член 64, параграфи 3 и 4 от Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу киберпрестъпността — засилване на международното сътрудничество в областта на борбата с определени престъпления, извършени чрез информационни и комуникационни технологии, и на обмена на доказателства в електронна форма за тежки престъпления (наричана по-нататък „конвенцията“), следната декларация по въпроси, уредени с конвенцията.

2. Настоящите държави — членки на Съюза, са Кралство Белгия, Република България, Чешката република, Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Естония, Ирландия, Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Република Хърватия, Италианската република, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Великото херцогство Люксембург, Унгария, Република Малта, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Република Полша, Португалската република, Румъния, Република Словения, Словашката република, Република Финландия и Кралство Швеция.

3. Съгласно членове 3 и 4 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) в някои области Съюзът има изключителна компетентност, а в други области компетентността е споделена между Съюза и неговите държави членки. Съгласно член 4, параграф 1 от Договора за Европейския съюз (ДЕС), в области, в които компетентността не е предоставена на Съюза с Договорите, компетентни остават държавите членки.

4. В това отношение Съюзът декларира на първо място, че е компетентен да сключва международни споразумения и да изпълнява произтичащите от тях задължения, които са свързани с пространството на свобода, сигурност и правосъдие, за което се прилага компетентност, споделена с държавите членки съгласно член 4, буква й) ДФЕС. Това се отнася по-специално до следните области в съответствие с член 67, параграф 3, член 82, параграфи 1 и 2, член 83, параграф 1 и член 87, параграф 2 ДФЕС:

   а) осигуряване на високо равнище на сигурност чрез мерки за предотвратяване на престъпността, расизма и ксенофобията, както и за борба с тях, чрез мерки за координиране и сътрудничество между полицейските и съдебните органи и другите компетентни органи, както и чрез взаимното признаване на съдебните решения по наказателни дела и, ако е необходимо, чрез сближаването на наказателните законодателства;

   б) съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси в Съюза въз основа на принципа на взаимно признаване на присъдите и съдебните решения, включително сближаване на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите членки в специфични области на процесуалното и материалното наказателно право, включително мерки за:

      i) подкрепа за обучението на магистрати и съдебни служители;

      ii) улесняване на сътрудничеството между съдебните или равностойни на тях органи на държавите членки във връзка с наказателните производства и изпълнението на решенията;

   в) улесняване на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси с трансгранично измерение чрез установяване на минимални правила относно:

      i) правата на лицата в наказателното производство;

      ii) правата на жертвите на престъпления;

г) установяване на минимални правила относно определянето на престъпленията и санкциите в областта на особено тежката престъпност с трансгранично измерение. Тези области на престъпност са следните: тероризъм, трафик на хора и сексуална експлоатация на жени и деца, незаконен трафик на наркотици, незаконен трафик на оръжия, изпиране на пари, корупция, фалшифициране на платежни средства, компютърна престъпност и организирана престъпност;

д) установяване на полицейско сътрудничество с участието на всички компетентни органи на държавите членки, включително полицейски, митнически и други специализирани правоприлагащи служби във връзка с предотвратяването, разкриването и разследването на престъпления; за тези цели Съюзът може да установява мерки относно:

i) събирането, съхраняването, обработването, анализа и обмена на подходяща информация;

ii) подкрепата за обучението на служители, както и сътрудничеството в обмена на служители, в областта на оборудването и в научните изследвания в сферата на криминалистиката;

iii) общите следствени методи, свързани с разкриването на тежки форми на организирана престъпност.

5. На второ място, Съюзът декларира, че в съответствие с член 16, параграф 2 ДФЕС Съюзът е компетентен да определя правилата за защита на физическите лица по отношение на обработката на личните данни от страна на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, както и от държавите членки при извършване на дейности, които попадат в обхвата на правото на Съюза, както и по отношение на свободното движение на тези данни.

6. По-специално настоящата декларация не следва да се тълкува като използване на възможността Съюзът да упражнява външната си компетентност по отношение на областите, обхванати от конвенцията, които попадат в обхвата на споделената компетентност, доколкото тази компетентност все още не е била упражнена вътрешно от Съюза. В областите на споделена компетентност държавите членки запазват своята компетентност, доколкото конвенцията не засяга общите правила или не променя техния обхват, включително тяхното предвидимо бъдещо развитие. Съответно обхватът на компетентността на Съюза трябва да се оценява въз основа на цялостен и подробен анализ на връзката между конвенцията и точните разпоредби на всяка мярка от правото на Съюза за всеки отделен случай. Съответно, поради своята същност, обхватът и упражняването на компетентността на Съюза постоянно се развиват.

7. Следователно Съюзът и неговите държави членки са компетентни да сключат конвенцията. Сключването на конвенцията от Съюза не засяга компетентността на държавите членки по отношение на ратификацията, приемането и утвърждаването на конвенцията или присъединяването към нея.

8. Съгласно член 64, параграфи 3 и 4 от конвенцията Съюзът уведомява депозитаря за всяко съответно изменение в обхвата на своята компетентност.